

Czy aby przeżyć chrzest w Duchu Świętym muszę być uprzednio ochrzczonej w wodzie?

Apostołowie byli *najpierw* ochrzczeni w wodzie. Ale to ze względu na okres przejściowy — Duch Święty nie został jeszcze zesłany (Dz 1:4; 2:1). Apostoł Piotr wymienił kolejność: (1) Opamiętanie, (2) chrzest w imię Jezusa; (3) dar Ducha Świętego (Dz 2:38-39). Kiedy Apostoł Paweł zapytał Efezjan, czy otrzymali Ducha Świętego, gdy uwierzyli i dowiedział się, że nie, to najpierw ochrzcił grono uczniów (Dz 19:1-6). Ale u Korneliusza do napełnienia Duchem Świętym doszło *przed chrztem* (Dz 10:44-48), choć nie bez uprzedniego pragnienia spotkania z żywym Bogiem (Dz 10:34nn). Oznacza to, że Duch Święty mógł zstąpić na ciebie, zanim się ochrzciłeś, albo pomimo że jeszcze nie jesteś ochrzczonej (rozważ raz jeszcze: *Po czym poznać, że już przeżyłem chrzest w Duchu Świętym?* i upewnij się w modlitwie, że nie pomyliłeś chrztu w Duchu Świętym z mniej lub bardziej trwałym duchowym uniesieniem). Rozważ też:

- Jest w Biblii przypadek, że nie ochrzczonej w wodzie dostał chrztu w Duchu,¹ ale nie ma w Biblii przypadku, aby napełnienie Duchem przeżył człowiek nieszczerzy i nie pokutujący.
- Co innego *nie wiedzieć* o potrzebie chrztu w wodzie, a co innego *nie chcieć* przypieczętować nim opamiętania i wiary.
- Napełnienie Duchem Świętym, którego doznał Korneliusz i jego bliscy nie spowodowało, że chrzest w wodzie przestał im być potrzebny.
- Nowe Przymierze świadczy o bliskim związku chrztu w wodzie i chrztu w Duchu Świętym w następujących fragmentach: Dz 2:38-39; 8:16-17; 10:47; 19:5-6; Kol 2:12; Tt 3:5. Rozważ też: Rz 6:4; Ef 5:25-26.

Czy mogę powiedzieć, że ktoś, kto szczerze się nawrócił, oddał swe życie Jezusowi,

¹ Przypadek Korneliusza jest o tyle szczególny, że gdyby nie wcześniejsze wylanie Ducha Świętego, apostoł Piotr nie byłby pewny, czy może ochrzcić poganina. Na wniosek taki naprowadza zachowanie Piotra i ton jego wypowiedzi, por. Dz 11:15-17.

przyjął chrzest, ale jeszcze nie przeżył chrztu w Duchu Świętym, jest zbawiony?

Ktoś, kto *poważnie* powierza swoje życie Zbawicielowi, jest *poważnie* zbawiony, chyba że jego serce okaże się niewierzące (Łk 8:4-15; Hbr 3:12). Jeśli zdążył Mu się oddać i nie zaprzec się Jego imienia, to zdążył uniknąć piekła (Obj 3:8,10). Przeżycie chrztu w Duchu Świętym to nie kwestia lat, lecz minut, godzin, najwyżej dni (Hbr 3:14). Niniejszy traktat nie powinien być stosowany jako kryterium oceny, kto jest zbawiony, a kto nie, ale jako informacja o tym, co to jest chrzest w Duchu Świętym i co się dzieje z tymi, którzy szczerze powierzają swoje życie Bogu. Warto rozważyć: J 6:37-39; 17:12-17.

Jeśli w trakcie lektury zrodziły się w Tobie pytania, odsyłam Cię do Tego, dzięki któremu chrzest w Duchu Świętym jest możliwy — do Pana Jezusa Chrystusa.

W szczerzej modlitwie powiedz Mu o tym,

czego nie rozumiesz,

czego się obawiasz,

czego nie jesteś pewny,

czego pragniesz.

I nie odchodź z kolan

bez Jego odpowiedzi.

Mówię tak,

bo sam się o tym przekonałem.

Piotr Zaremba

Piotr Zaremba „Chrzest w Duchu Świętym”

Wydanie 1

© 2017 Ewangeliczny Instytut Biblijny (EIB).

ISBN: 978-83-62242-36-8

Chrzest w Duchu Świętym

Niniejszy traktat, w formie pytań i odpowiedzi, omawia zagadnienie chrztu w Duchu Świętym.

Jako taki traktat ten stanowi część I względem traktatu „Dary Ducha Świętego”.

Chrzest w Duchu Świętym nie powinien być przedmiotem sporów, lecz przeżyciem wszystkich, dla których Jezus Chrystus stał się Panem i Nauczycielem.

Przeczytaj, rozważ, przeżyj!

Czym jest chrzest w Duchu Świętym?

Chrzest w Duchu Świętym² — czyli zanurzenie w Duchu Świętym, dar Ducha Świętego, obietnica Ducha Świętego, narodzenie z Ducha Świętego, zstąpienie Ducha Świętego, obdarzenie Duchem Świętym, otrzymanie Ducha Świętego, zakosztowanie Żywej Wody, przyobleczenie mocą z wysokości, odnowienie przez Ducha Świętego³ — jest wszczęciem Ducha Świętego w istotę człowieka, jest przeobrażeniem jego „kamiennego serca” w „mięsiste”.⁴ Obdarowanie Duchem Świętym jest wydarzeniem konkretnym,⁵ różnym od nawrócenia, uwierzenia i chrztu,⁶ nie odrębnym od nowego narodzenia, lecz — obok opamiętania — należącym do jego istoty,⁷ dającym o sobie wyraźnie znać poprzez wzbudzoną w człowieku świadomość, że oto stał się dzieckiem Boga,⁸ poprzez spontaniczne opo-

² Dz 2:38-39; 8:14; 10:44-48; 11:16-18

³ Mk 1:8; Łk 24:49; J 3:5; 4:14; 7:37-39; Dz 1:4,8; 2:4; 8:16; 11:15-16; 1Kor 12:13; Tt 3:5.

⁴ Jr 31:31-34; 32:38-40; Ez 11:19-20; 36:26-27

⁵ Dz 8:16-19; 19:6.

⁶ Dz 2:38-39.

⁷ J 3:3-6.

⁸ Rz 8:16.

wiadanie o Jego wielkich dziełach słowami, które podsuwa Duch;⁹ jest wydarzeniem rodzącym owoce Ducha¹⁰ i wprowadzającym w sferę Jego darów.¹¹ Kto nie ma Ducha Chrystusowego, ten nie jest Jego.¹²

Co mam zrobić, by dostąpić chrztu w Duchu Świętym?

Chrzest w Duchu Świętym jest Bożą obietnicą dla każdego (Łk 24:49). Jezus po to przyszedł, by chrzcić w Duchu Świętym (Mk 1:8). Dar Ducha Świętego jest odpowiedzią przede wszystkim na modlitwę *Pana Jezusa* (J 14:16-17). W Nowym Przymierzu nie ma ani jednego przykładu na to, by ktoś pragnął być napełniony Duchem Świętym, lecz daru tego nie otrzymał. Obietnica ta spełnia się w życiu tych, którzy:

- opamiętują się i przypieczętowują to chrztem (Dz 2:38-39; 8:14-17; 19:1-6);¹³
- pragną nowego życia (Łk 11:13; J 7:37-39).

Jeśli chcesz spełnienia się tej obietnicy w twoim życiu, to zastosuj się do powyższych wskazań.

Czy na chrzest w Duchu trzeba czekać?

Na ten chrzest czekali apostołowie i ludzie zgromadzeni wraz z nimi (Dz 1:12-15; 2:1); czekali Samarytanie (Dz 8:14-17); czekał dom Korneliusza (Dz 10:30); czekał Paweł (Dz 9:9,17). Nie wiadomo, czy czekali nawróceni w dzień Pięćdziesiątnicy (Dz 2:38-39). Wiadomo, że nie czekali Efezjanie (Dz 19:1-6). Nie ma w Piśmie Świętym przypadku, że ktoś czekał, lecz nie doczekał! Zwłoka — jeśli Bóg uzna, że jest ona potrzebna — może wynikać z następujących względów:

- Kto z utęsknieniem czeka, bardziej ceni, gdy otrzyma (Łk 11:9-13).

- Bóg nie odpowiada na modlitwy tam, gdzie brak opamiętania się, wiary i przebaczenia (Mk 11:24-26; Dz 8:21; Jk 4:3).
- Bóg odpowiada w czasie, który sam uzna za właściwy (J 7:6).

W Piśmie Świętym oczekiwanie tylko w przypadku apostołów trwało około 10 dni. W innych przypadkach było krótsze.

Po czym poznać, że już przeżyłem chrzest w Duchu Świętym?

Chrzest w Duchu Świętym daje o sobie znać:

1. Poprzez wzbudzoną w człowieku świadomość i często wyrażaną w modlitwie pewność, że stał się on już dzieckiem Boga (Rz 8:14-16).
2. Poprzez owoce Ducha (Ga 5:22-23).
3. Poprzez duchowe dary (1Kor 12:1-11).

Czy potwierdzeniem chrztu w Duchu Świętym musi być mówienie językami?

Nie musi (1Kor 12:28-30; 14:5). Języki mogą dać o sobie znać *później*. Rozważ przypadek apostoła Pawła — Dz 9:17-20; 1Kor 14:18-19.¹⁴

Czy powinienem zabiegać o mówienie językami?

Za apostołem Pawłem można powiedzieć: „Pragnąłbym, abyście wy wszyscy mówili językami, bardziej jednak, abyście prorokowali.” oraz: „Wy zatem, ponieważ z takim zapałem odnosicie się do działań Ducha, skupcie się na tych darach, które służą zbudowaniu Kościoła.” (1Kor 14:5, 12). Należy zabiegać o te dary, ku którym najbardziej pociągają nas nasze pragnienia jako ludzi odpowiedzialnych w Chrystusowy sposób za świat i za Kościół. Z uwagi na atmosferę panującą wokół mówienia językami warto sobie szczerze odpowiedzieć na pytania: Czy nie pragnę mówienia językami

dlatego, że nie chcę czuć się gorszy od tych, którzy utrzymują, że mówią? Gdybym miał do wyboru tylko jeden dar Ducha, to który bym wybrał? (To ostatnie pytanie nie wynika z tego, że Bóg jest skąpy — zob. J 3:34 — ale z tego, że warto sprawdzić swoje motywy).

Czy chrzest w Duchu Świętym jest tym samym, co napełnienie Duchem Świętym?

Chrzest w Duchu Świętym jest jednocześnie *pierwszym napełnieniem* Duchem Świętym (Dz 2:4). Stąd o ile chrzest jest wydarzeniem jednorazowym, o tyle napełnienia mogą się powtarzać (Dz 4:29-31; Ef 5:18). W chrzcie w Duchu Świętym akcent spoczywa na przeobrażeniu nas w nowych ludzi i świadków mocy Bożej (Dz 1:8); w napełnieniu zaś — na wyposażeniu nas do wykonania szczególnych zadań (Dz 4:29; 13:9).

Czy aby dostąpić napełnienia Duchem Świętym potrzebne jest włożenie rąk?

Nowe Przymierze poświadcza, że chrzest w Duchu Świętym następował tam, gdzie wkładano na ludzi ręce (Dz 7:17; 19,6; 2Tm 1:6) i tam, gdzie ich nie wkładano (Dz 2:2-4; 10:44). Włożenie rąk nie jest zatem konieczne, aby nastąpił chrzest w Duchu Świętym.

Czy chrzest w Duchu Świętym jest równoznaczny z nawróceniem, z „przyjęciem Jezusa” oraz z chrztem?

- Przeżycie nawrócenia, uzdrowienia i uwolnienia od mocy demonów nie jest równoznaczne z chrztem w Duchu Świętym (Dz 8:6-8,15-17), choć napełnienie Duchem Świętym może się dokonać wtedy, gdy się jedna z tych rzeczy wydarzy (Dz 9:17).
- Jeśli „przyjęcie Jezusa” było powierzeniem przez ciebie życia Jezusowi, albo „zaproszeniem Go do serca w modlitwie”, ale *nie wzbudziło* w tobie świadomości, że stałeś się dzieckiem Boga, nie widzisz też w sobie ani owoców ani darów Ducha, to było ono tylko deklaracją twojego pragnienia, którego Bóg jeszcze nie zaspokoił. Zobacz: „Co mam zrobić, by dostąpić chrztu w Duchu Świętym?” — powyżej.

⁹ Dz 2:4; 10:46-48; 19:6.

¹⁰ Ga 5:18-25.

¹¹ Rz 12:4-8; 1Kor 12:1-14:32.

¹² Rz 8:9.

¹³ Chrzest nie zawsze poprzedzał napełnienie Duchem Świętym, jednak napełnienie przed chrztem nie negowało potrzeby chrztu. Rozważ z modlitwą Dz 10:44-48.

¹⁴ Jeśli mówisz językami, ale twoje życie się nie zmieniło w porównaniu z tym, co było, zanim zacząłeś mówić językami, to twoje przeżycie mogło być jedynie przeżyciem psychicznym, nie mającym nic wspólnego z chrztem w Duchu Świętym. Rozważ „Po czym poznać, że już przeżyłem chrzest w Duchu Świętym?”